

אזהרה!

סיכורה המזעזע של הקטינה בת ה-13 שהותקפה ע"י כנופייית גברים אלימים

רציתי להגיע למסיבה. זאת היתה סוסיטא מסחרית. היינו שלוש בנות בלבד. יאיר היה נהוג, אני הייתי על יד החלון, ומוטי בינינו באמצע. אז עוד לא ראיתי שמאחורנית יושבים עוד שלושה בחורים. רק בדרך שמעתי קול של בחור, שצעק ליאיר לעצור. זה היה בני מוסאיל. הוא ירד והתחיל לדבר עם יאיר. מה הם דיברו, לא שמעתי. ככה זה חוזר כמה פעמים, עד שבסוף אמרתי להם: „אתם מפחדים אותי עם הסודות שלכם.“ אז מוטי אמר שאין לי מה לפחד. שיאיר כמעט עשה תאונה ביום שבת. אז בני מוסאיל שיסע יותר לאט. בדרך הוא גם סיפר לי שהייתה מכונית גנובה. כשהגענו לזרנוגה עצרנו על ידי מרתף אחד. הם אמרו, ששם נהוג לעשות את המסיבות. במרתף היה חושך, והחלטנו לתור. ביקשתי שיביאו אותי רחובות, ומשם אמשיך בעצמי. הם הסכימו. בדרך חזרה הם עצרו על ידי בית-הקפה קטן. ירדו. לשתות בירה, וגם לקחו איתם כמה בקבוקים. אחרי כמה זמן של נסיעה הם אמרו שהגענו למרמורק. שמעתי על המקום הזה מהכדורגל, ואני יודעת שזה על ידי רחובות. אז שמחתי. סוף סוף מגיעים, חשבתי.

בבית-הקפה הסמוך לתחנה המרכזית של רחובות, ישבו באותו ערב חמישה צעירים ליד שולחן. כדרכם, נפגשו יאיר מנסח מיסאמי, מרדכי רחמים ומרדכי סלמה מורנוגה, כדי להעביר את הזמן על כוס בירה. הערב השתרע לפנייהם, שיגרת, ארוך וריק. כשאר הערבים במקום שאין בו הרבה מה לעשות. מרדכי סלמה, הידוע כמוטי הגדול להבדיל ממרדכי רחמים, הוא מוטי הקטן — התכונן לנסוע לידידה שלו ביבנה. בני מוסאיל התכונן להישאר עם חבריו. בני היה אחד משמונה ילדיו של רחמים מוסאיל, רצף תימני העובד בצבא. אחיו של בני, משה מוסאיל, נהרג בריות המשטרה לפני כחודש. מוטי הגדול היה הראשון שהבחין בנערה הצעירה, שירדה מהאוטובוס והתכוננה לחצות את הכביש. סיפרה לאה על מה שהתרחש במבוא ואיך: עמדתי לחצות את הכביש, כשמבית הקפה יצא בחור, וקרא: „סנדרה“, הוא היה מוכר לי קצת. חברה הכירה בינינו פעם, ואז אמרתי לו שקוראים לי סנדרה, כדי שיעזוב אותי. אני לא רגילה להכיר

יפיתי לברוח מהם. חשבתי, אם אניע לכביש — מישהו יציל אותי. אבל לא הגעתי. הכביש היה רחוק. „מנחם השיג אותי. שמעתי את הנשימה שלו מאחורנית, כשהתקרב אלי. הוא הפיל אותי לארץ. שכבתי על החול, והוא התחיל להרביץ לי. העיף לי סטירות ומכות מכל הצדדים. הוא צעק: „אהרוג אותך, אם לא תתני לי“. ואני צעקתי: „תהרוג אותי. רק אל תגע בי“. הייתי על הגב והוא הוציא את החגורה שלו, והתחיל להצליף בי. ניסיתי להסתובב ולתפוס את החגורה. אבל האבזם שלה פגע לי בעין. פתאום הכל נהיה לי חושך. לא ראיתי יותר כלום.“

צריכים

לברוח

פתאום הם ירדו מהכביש לדרך צדדית. נהייתי מודאגת. אבל מוטי אמר שהם רק רוצים לאסוף רשת שהשי אירו על שפת הים, כי היא שווה 700 ל"י. ביקשתי מהם שקודם יביאו אותי לרחובות, ויחזרו לקחת אחר כך את הרשת. הם לא רצו. „אם אנחנו כבר פה, אז ניקח אותה כבר“, אמרו. „את תישארי עם מוטי הגדול, ואם תשמעו ששורקים, סימן שמישהו בא, ואתם צריכים לברוח.“ באותו רגע הרגשתי בפעם הראשונה, שמישהו לא בסדר בכל העניין. למעשה התחלתי קצת לדאוג כבר כשירדו לבית הקפה וקנו את הבירה. חשבתי שהם מתכוננים לעשן חשיש. אבל ביטלתי את החששות שלי. לא האמנתי שמישהו יכול לקרות לי. רק באותו רגע, כשראיתי אותם נעלמים על החוף, התחלתי לפחד. כי הוא רציתי להישאר עם מוטי הגדול, לא הוא עירקתי ואני מרוקאית. הרגשתי יותר בטוחה עם מוטי הקטן, שהוא בן העדה שלי. הם הסכימו להחליף. ישבנו על החול ושוחחנו. מוטי סיפר לי שהוא בן-דוד של בני ושהוא בכלל לא מכיר את שאר הבחורים. היום אני יודעת שהוא שיקר. הוא גם דיבר על עצמו, סיפר שהוא גר עם הסבתא שלו בזרנוגה, כי הוריו התגרשו כשהי קטן. עברה חצי שעה, כל רגע שעבר, הפחד שלי גדל. התחננתי לפני מוטי שנברתה. אבל הוא אמר, שהוא לא יכול להשאיר את הבן-דוד שלו לבד. אמרתי לו: „הם יחזרו מסטולים. ראיתי שהלכו עם הבקבוקים.“

לדברי המישטרה, בוצע בילדה בת ה-13 אונס קבוצתי, ושלושה חשודים כבר הודו. בפני השופט, ינסו ודאי הסניגורים המלומדים לזכות את הנאשמים, להוכיח מי לא עשה מה, וזהו כיר את ילדותם הקשה. כמוכן, אם יצליחו בכך, יצאו החשודים זכאים. אולם לילדה בת ה-13, שנפלה קורבן, לפני שלושה שבועות, להתקפתם האכזרית של חמש חיות רחוק, לא ישנה כבר פסקדין של השופט מאומה. שום פסקדין לא יחזור לחיים את נישמתה שנרצחה, את ילדותה שרוסקה ענייניו מטורפי-ימין.

מעשה אונס — ביחוד של קטינה — ביחוד ענייני קבוצה של אנשים — הוא מהפשיעים המזעזעים ביותר. אפילו בתרבות ישראל של ימינו — תרבות ההולדת ומתפוררת במהירות. מגוי פת מעשי האונס שהיכתה לאורניתה כארץ הביאה, פתיסות, לוויתור נוקב, ולחכמה בצורך הדחוף בכדיכוי, גם בחוגים האחראים — במישטרה, בתביעה הכללית, בבתי-המשפט. הזעזוע שפקד את הציבור למישמע האונס האחרון בשרשרת — של בת ה-13 — עורר פתיסות את אחרוני הנרדמים להכרה שהגיז הזמן ל פ ע ו ל !

זהו סיפור האישיו של הקורבן. בית-המשפט עוד יקבע אם חמשת החשודים, ענייהם היא מצבועה — הם אמנם האשמים. אולם ללא קשר, מאמין „העולם הזה“ בצורך לפרסם את פירטי המיקרה, כדי האפשר בסים עובדתי לוויתור הציבורי הסוער, הי מרתיה כיום את דמו של כל אזרח: איך לחסל את המגיפה. ליתר דיוק: איך לחסל את האנשים.

כפשע אחרון זה, לא הפעילו הפושעים אלימות בתחילה. כי תחילה, הם השתמשו בעורמה, כדי לפתות את קורבנם התמים. אזי ישמש סיפור זה אזהרה לילדה או נערה אחרת, אי שם, אי מתי — יציה אותה, כנסיבות דומות, מגורל דומה.

בגיל 13 וחצי, לאה * היא נערה רגילה, כשאר בנות-גילה. תלמידה מצטיינת ובת ממושמת, מקור גאוה להוריה. החיים בבירה הקטנה, בפרבר השיכונים התל-אביבי, בה, הצטופפו 11 נפשות, לא היו קלים. האב והאם עבדו שניהם קשה בעבודת-כפיים, כדי לפרנס את תשעת ילדיהם. שמילאו את הבית הקטן במהולה בלתי פוסקת.

בגיל 13 וחצי, לאה * היא נערה רגילה, אבל עם ההורים לטרט הודי טוב, לשת בערב שישי על הברולים עם חברותיה, או לפצח גרעינים לפי הטלוויזיה, היא ידעה גם מה ברצונה להיות כשתגדל: אחות. ואז — התנפץ עולמה. העולם הרגיש והעדין של נערה מתבגרת. איחור של שעה לפגישה הראשונה בחייה עם בחור — הפך את לילותיה לרדופי-סיוטים, ואת חייה בשכונת הולדתה לבלתי אפשריים. במקום פגישה עם בחור ראשון — נפלה קורבן ללהקת חיות-טרף מאוסות.

שרשרת זהב במתנה

את שמעון היכרתי ביום שבת על שפת הים, סיפרה השבוע לאה, צנומה חביבה ושחורת-שיער, על תחילת הפרשה. „ידיד של אחותי הגדולה הכיר בינינו. הוא הזמין אותי למסיבה ליום שלישי בערב בזרנוגה. קבענו להיפגש בשבע וחצי בתחנה המרכזית של ראשון-לציון. קצת חשבתי שהוא סתם מדבר ובכלל לא מתכוון לבוא. כי הוא מבוגר, בן 16. אז בחור הבטחה הוא נתן לי שרשרת זהב.“

בחורים. חוץ מזה הוא לא מצאחן בעיני. אבל עכשיו, חשבתי שזאת הזדמנות טובה לשאול אותו על המסיבה. הוא ענה שהוא מכיר באמת את שמעון, ואפילו תיאר לי אותו: שיער ארוך, נמוך, רזה. שאלתי אותו אם גם הוא הולך למסיבה. הוא אמר שהוא לא חושב שילך, כי הוא נוסע לחברה שלו ביבנה. התכוננתי כבר ללכת, כשפתאום הוא שינה את דעתו: „בסדר, בואי“, אמר לי. „נלך לשם כולנו. יש לנו מכונית הערב.“ הצטרפתי בשמחה. אפילו לשניה לא עלה בדעתי לחשוד שמישהו לא בסדר. רק

ועל הצוואר שמתי את השרשרת ששמעון נתן לי במתנה. הייתי נורא שמחה. „היה כבר קצת מאוחר, וגם האוטובוס איחר. כשהגעתי סוף סוף לראשון, כבר היה שמונה וחצי. איחרתי בשעה שלמה. שמעון לא נראה בשטח. הייתי בטוחה שהוא בא. והסתלק רק בגלל שאיחרתי, והוא חשב שהחלטתי לא לבוא. אחרת לא היה נותן לי את השרשרת. נורא הצטערתי. רציתי ללכת למי סיבה. לפגוש אותו. החלטתי לנסוע לרחובות ומשם לזרנוגה, לנסות למצוא את המקום של המסיבה בעצמי.“